

yngre Kone ved en Vugge; et Par Smaabørn sad paa Gulvet og legede stille. Døren til Værkstedet ved Siden af stod aaben, og derinde sad Manden overskrævs paa sin Skærebænk og snittede. Ved Synet af Per rejste han sig og kom ind i Stuen med forlegen Mine. Det var en midaldrende Mand, høj og lidt ludende. Hans skægløse, noget blege Ansigt med de halvt nedslagne Øjne huede ikke Per. Heller ikke Konen, der henne fra Vuggen skottede til ham med et næsten fjendtligt Blik, gjorde noget rigtig tiltalende Indtryk paa ham. Manden bød ham vel sidde ned, men det skete uden Gæstevenlighed. Forslaget om at lade sig hverve for Sommeren til Arbejde ved Aareguleringen afviste han øjeblikkelig og paa en Maade, der ligesom fjernede den hele Sag langt fra ham. Alligevel blev Per siddende lidt. Der var — trods alt — noget ved denne huslige Scene, der indtog ham. I den lille Stue herskede der en paafaldende Renlighed og Orden. Det var som om Huset stod beredt til at modtage en højbaaren Gæst. Her raadede aabenbart en Gudsfrygt, der ikke bare var en Stemning for festlige Lejligheder, men som virkelig havde formaaet at omskabe et Par Mennesker indtil selve deres Væsens Grund. Blot i den Maade, hvorpaa Manden i Samtalens Løb tog et af Børnene op paa sit Skød og tørrede det under Næsen med sin Finger, var der en egen fremmedartet, højtidelig Blidhed, som slet ikke virkede latterlig.

Henne i Præstegaarden var Per bagefter bleven oplyst om, at Familjen hørte til en Sekt, der kaldte sig selv „de Hellige“, og som i den senere Tid havde fundet nogen Udbredelse flere Steder i Landet. Svigerfaderen havde rent ud kaldt dem nogle Hældører og sagt, at han betragtede deres Tilstedeværelse som en Skam for Menigheden.

Hvergang Per siden læste om Skomagersvenden Ole Henrik Svane, om Kristen Madsen paa Fyn eller de andre Lægprædikanter fra den religiøse Genopvækkelses Tid, saae han for sig den lille forventningsfuldt stille Stue derude paa Bøstrup Mark. Samtidig naaede han herigennem til en nedslaaende Erkendelse. Ved at sammenligne saadanne Menneskers inderlige Forsynstro med sin egen, følte han, at han hverken var eller havde været eller nogensinde vilde kunne blive en virkelig troende Kristen. Ja, han kunde ikke engang længere ønske at blive det.

Det var endda mindre den strenge Verdensforsagelse, der